

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta

Complectens Tertiam Partem Summæ Theologiæ. Cum Commentariis
Reuerendiss. D. Thomæ de Vio Caietani Cardinalis S. Sixti, Et Opvcvlis
Eivsdem In tres Tomos distinctis

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

Qvaestio XIII. De defectibus, quos Christus in humana natura assumpsit
quantum ad corpus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72797](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-72797)

QVAEST. XIII.

Iunctatem. Et est sermo de Christo homine secundum propriam uitatem. Ek hoc modo Agathon dicit, quod uoluit latere. & non potuit, scilicet secundum propriam uitatem? potuisse tamen secundum instrumentalem uitatem. Nec haec minus pie sonant apud differentes inter subiacentia & non subiacentia Christo homini secundum propriam uitatem, quamquid decuerint humanam Christi voluntatem recta desideria etiam sine opere.

In responsione ad secundum, optime uteris distinctione inter uoluntatem antecedenter uel absolute, attribuendo preceptum taciturnitatis significabit: nolebat tamen absolute, hoc est omnibus consideratus, tacari, & video non peccabant publicantes illa miracula.

In responsione ad tertium, considera quanta sit necessitas orandi, cum etiam ad ipsa opera, que Christus faciebat, si facturum, orationis medium adhiberet, ea ratione, quia orationes causa medie sunt ad operan& & consequenda: fine causis autem meis uelle efficiuntur, sicut uelle colligere frumenta sine seminacione;

Super questionis 14. articulum pri-

mmum.

Titulus articuli clarus est. In corpore unita est conclusio, Conueniens fuit corpus assumptum a filio Dei, defectibus subiacere. Probatur tripliciter. Primo ex fine incarnationis: secundo, ex fidei susceptione: tertio ex exemplaritate patientie. Et omnia clara sunt in litera,

Epist. 56. non
malatum an-
se medium
tom. 2.

tem ipsius, quia humanam gloriam refugiebat, secundum illud Ioani. 8. Ego gloriam meam non querbo. Volebat tamen absolute praeferim secundum diuinam uoluntatem, ut publicaret miraculum factum, propter aliorum utilitatem.

Ad tertium dicendum, quod Christus orabat & pro his, quae uirtute diuina fienda erant, & pro his etiam, quae humana uoluntate erat facturus, quia uirtus & operatio animae Christi dependebant a Deo, qui operatur in nobis uelle & perficere, ut dicitur Philip. 2.

QVAESTIO XIII.

De defectibus corporis assumptis a filio Dei, in quatuor articulos dividita.

DEINDE considerandum est de defectibus, quos Christus in humana natura assumpsit. Et primo de defectibus corporis: secundo de defectibus animae.

CIRCA primum queruntur quatuor.

Primo, utrum filius Dei assumere debuerit in humana natura corporis defectus.

Secondo, utrum assumperit necessitatem his defectibus subiacendi.

Tertio, utrum hos defectus contraxerit.

Quarto, utrum omnes huiusmodi defectus assumperit.

ARTICVLVS PRIMVS.

Vtrum filius Dei in humana natura assumere debuerit corporis defectus.

AD PRIMUM sic proceditur. Videtur quod filius Dei non debuerit assumere humana naturam cum corporis defectibus. Sicut enim anima unita est personaliter uerbo Dei, ita & corpus: sed anima Christi habuit omnimodam perfectionem & quantum ad gratiam, & quantum ad scientiam, ut supra dictum est.* ergo etiam corpus eius debuit esse omnibus modis perfectum, nullum in se habens defectum.

T2 Præt. Animam Christi uidetur uerbū Dei ea uisione, qua beatividet (ut supra dictum est)* & sic aia Christi erat beata: sed ex beatitudine anima glorificatur corpus: dicit n. Augustinus* in epistola ad Diocorum, Tam potenti natura Deus fecit animam,

Fvt ex eius plenissima beatitudine redunderet etiam in inferiorem naturam, quæ est corpus, non beatitudo, quæ fruentis & intelligentis est propria, sed plenitude sanitatis, id est, incorruptionis uigor. Corpus igitur Christi fuit incorruptibile, & absque omni defectu.

T3 Præt. Pena consequitur culpam: sed in Christo non fuit aliqua culpa, secundum illud primæ Pet. 2. Qui peccatum non fecit, ergo nec defectus corporales, qui sunt poenales, in eo esse debuerunt.

T4 Præt. Nullus sapiens assumit id, quod impedit ipsum a proprio fine: sed per huiusmodi defectus corporales, multipliciter uidetur impediti finis incarnationis. primo quidem, quia propter huiusmodi infirmitates, homines ab eius cognitione impediuntur, secundum illud Isa. 53. Desiderauimus eum desipientes & nouissimum uirorum, uirum dolorum, & scientem infirmitatem, & quasi absconditus uultus eius & despexit: unde nec reputamus eum m. Secundum, quia sanctorum patrum desiderium non uideatur impleri, ex quorum persona dicitur Isa. 5. 1. Conserge, conserge, induere fortitudinem, brachium domini. Tertio, quia congruentius fortitudinem, quam per infirmitatem, videbatur & potestas diaboli posse superari, & humana infirmitas posse sanari. Non ergo uidetur eoueniens fuisse, quod filius Dei humanam naturam assumperit cum corporalibus infirmitatibus, sive defectibus.

SED CONTRA est, quod dicitur Hebr. 2. In eo, in quo passus est & tentatus, potens est & cis, qui tentatur, auxiliari: sed ad hoc uenit, ut nos adiuuaret: unde & David dicebat, Leuati oculos meos in montes, unde ueniet auxilium mihi. ergo conueniens fuit, ut filius Dei carnem assumperit, infirmitatibus humanis subiacentem, ut in ea possit pati & tentari, & sic auxilium nobis ferre.

RESPON. Dicendum, conueniens fuisse, corporis assumptum a filio Dei humanis infirmitatibus & defectibus subiacere, & praeterea propter tria. Primo quidem, quia ad hoc filius Dei carne assumpsit, uenit in mundum, ut pro peccato humani generis satisfacceret. Vnus autem pro peccato alterius satisficit, dum penam pro peccato alterius debitam infuscipit. Huiusmodi autem defectus corporales, scilicet mors, fames, siti, & huiusmodi, sunt poena peccati, quod est in mundum per Adam introductum, secundum illud Roman. quinto. Per unum hominem peccatum intravit in mundum, & per peccatum mors. Vnde conueniens fuit quantum ad fidem incarnationis, quod huiusmodi poenitentias in nostra natura susciperet uice nostra, secundum illud Isa. 53. Vere languores nostros ipse tulit. Secundum, propter fidem incarnationis altruendam. Cum enim natura humana non aliter esset nota hominibus, nisi prout huiusmodi corporalibus defectibus subiacet, si sine his defectibus filius Dei humanam naturam assumpsisset, uidetur non fuisse uerus homo, nec ueram carnem habuisse, sed phantasticam, ut Manichæi posuerunt. Et ideo, ut dicitur Philipen. secundo. Exinanuit semetipsum formam serui accipiēs, in similitudinem hominum factus, & habitu inuentus ut homo. Vnde & beatus Thomas per apostolum unum pernatum est ad fidem reuocatus, ut dicitur Ioa. 20. Tertio, propter exemplum patientiae, quod nobis exhibet, passiones & defectus humanos fortiter tolerando. unde dicitur Hebr. 12. Sustinuit a peccatoribus aduersus semetipsum contradictionem, ut non fatigemini, animis uestris deficiente.

Ad

AD PRIMVM ergo dicendum, q̄ satisfactio pro peccatis alterius, habet quidem qualis materia poena, quas aliquis pro peccato alterius sustinet: sed pro principio habet habitum animi, ex quo inclinatur ad volendum satisfacere pro alio, & ex quo satisfactio efficaciam hēt: non enim est efficax satisfactio nisi ex charitate procederet, ut infra dicetur. * Er iō oportuit autam Ch̄ri & perfectam esse, quantum ad habitus scientiarum & uirtutum, ut haberet facultatem satisfaciendi, & q̄ corpus eius esset subiectum in firmitatibus, ut ei satisfacionis materia non decesset.

AD SECUNDVM Dicendum, q̄ secundum naturalem habitudinem, quā est inter animam & corpus, ex gloria animi & redundant gloria ad corpus: sed hec naturalis habitudo in Christo subiacet uoluntati diuinitatis ipsius, ex qua factum est, quod beatitudo remaneret in anima, & non deriuaretur ad corpus, sed caro patetur, que conuenient natūre passibili secundum illud quod Dam.* dicit, quod beneplaci te diuine uoluntatis, permittebatur carni pati, & operari quę propria.

AD TERTIVM dicendum, q̄ poena temper sequitur culpam actualē uel originalem, quādōq; quidem eius q̄ punitur, quādōq; aut alterius, pro quo ille, qui poenas patitur, satisfacit. Et ita accedit in Christo, sicut illud Isaia 53. Ipse uulnerat ęst properū ini quitates nostras, attritus ęst properū scelerā nostra.

AD QUARTVM dicendum, quod infirmitas assūmpta Christo nō impedivit finem incarnationis, sed maxime promovit, ut dictum est. * Et quamvis per homī infirmitates absconderetur eius diuinitas, manifestabatur tamen humanitas, que est uia ad diuinitatem perueniendi, secundum illud Rom. 5. Accessum habemus per Iesum Christum ad Deum. Dicitur autem antiqui patres in Christo, non qui dem fortitudinem corporalem, sed spiritualem per quam & diabolum uicit, & humanam infirmitatem sanauit.

Super Questionis quartaadecima Articulum secundum.

ARTICVLVS II.

Vtrum Christus necessitatem his defectibus subiacendi assumpserit.

Titulus intelligendus ęst ut iaceat.

In corpore duobus. Primo, ponitur una distinctione membrorum: cum condonibus membro rum & multiplicitate utriusque. Secundo, respondetur quae sit tribus conclusio nibus distinctio ęst. Necessitas est duplex coactionis, uel naturalis. Conditio ne cessatio nis coactionis est, quod est ab extre mo, multiplicata eius est, quod contrariatur quandoque natura, quandoque uoluntati, quia tam natura, quam uoluntas est principium intrinsecum, illa autem est ab extre mico. Condito ne cessatio nis naturalis est, quod consequitur principium naturale, multiplicata eius est, quia uel coequitur formam

Propter Damasc.* dicit in 3. lib. Nihil coactum in Christo confideratur, sed omnia uoluntaria: sed quod est uoluntatem, non est necessarium. ergo huiusmodi defectus non fuerunt ex necessitate in Christo.

Propter. Necessitas infertur ab ali

quo potentiori: sed nulla creatura

ra est potentior, quam anima Chri

sti, ad quam pertinebat proprium

corpus conseruare. ergo huius

modi defectus seu infirmitates

non fuerunt in Christo ex neces

sitate.

SED CONTRA est, quod Apostle

Alus dicit Romano. octauo. Misit Deus filium suum in similitudinem carnis peccati: sed conditio carnis peccati est, quod habeat necessitatem moriendi & sustinendi alias huiusmodi passiones. ergo talis necessitas sustinendi hos defectus fuit in carne Ch̄isti.

RE SPO. Dicendum, quod duplex est necessitas. Una quidem coactionis, que fit ab agente extre mico. Et hec quidem necessitas contrariatur & naturę & uoluntati, quorum utrumque est principium intrinsecum. Alia autem est necessitas naturalis, que consequitur principia naturalia, puta formam, sicut necessarium est ignem calefacere, uel materiam, sicut necessarium est corpus ex contrariis composite dissolui. Secundum igitur hanc necessitatem, que consequitur materiali, corpus Christi subiectum fuit d necessitat mortis, & aliorum huiusmodi defectuum: quia sicut dictum est, * beneplacito diuina uoluntatis, carni Christi permittebatur agere, & pati quę propria.

Hec autem necessitas causatur ex principiis carnis humanę, vt dictum est. * Si autem loquamur de necessitate coactionis, secundum quidem quod repugnat naturę corporali, sic iterum corpus Christi secundum conditio nem proprię naturę necessitati subiacuit, & clavi perforantis, & flagelli percutientis.

Secondum uero quod necessitas talis repugnat uoluntati, manifestum est quod in Christo non

fuit necessitas horum de factu, neque per respectum addiuitam uoluntatem, neque per respectu ad uoluntatem humanam Christi absolute, prout sequitur rationem deliberantem, sed solum secundum naturalem motum uoluntatis, prout s. naturaliter refutat mortem, & etiam corpori documenta.

Propter. Vbi nota primò, quod apud Autorem hic, deliberatio est actus rationis. Et uoluntas dicitur deliberata denomi natu a ratione deli berante, & causali ter, quia consequitur rationem deliberan tem (quæ scilicet ratio omnibus confide ratis concludit ali quid esse malum uel bonum, fugiendum uel prolequendum) & sequitur motus uoluntatis, confor mis tali rationi appetens uel fugiens, qui uocatur uoluntas de liberata.

Naturalis autem uoluntas vocatur motus ille uoluntatis, qui consequitur rationem appre henden bonum uel malum, non consideratis omnibus circunstantiis, sed ipsum nudum obiectum bo num (puta uitam san

uel materiali. Prima conclusio est, Corpus Christi secundum necessitatem naturalem consequentem materiali, subiectum fuit necessitat mor tis, & aliorum huius modi defectuum.

Probatur. Carnis Christi permittebatur agere & pati, que erant propria: sed necessitas horum defectuum causatur ex propriis carnis ero go.

Secunda conclusio est, Corpus Christi secundum conditio nem propria natu re subiacuit necessitat coactionis repugnantis naturę corporali, ut patet de clavo perforante, & flagello percutiente.

Tertia conclusio eo. In Christo non fuit necessitas coactionis repugnantis uoluntati diuina aut humana absolute, sed solum secundum naturalem motum uoluntatis. Hac conclusio non aliter probatur, sed ex declaratione terminorum relinquatur evidens apud theologos. Declara tur siquidem uoluntas ab solute, hoc est conseq uens rationem deliberantem, & naturaliter refutat mortem corporis que documenta.

Propter. Vbi nota primò, quod apud Autorem hic, deliberatio est actus rationis. Et uoluntas dicitur deliberata denomi natu a ratione deli berante, & causali ter, quia consequitur rationem deliberan tem (quæ scilicet ratio omnibus confide ratis concludit ali quid esse malum uel

ar. pcc. ad 2.
in illo ar.

D. 905.

i. 4. c. 24. 2.

bonum, fugiendum uel prolequendum) & sequitur motus uoluntatis, confor mis tali rationi appetens uel fugiens, qui uocatur uoluntas de liberata.

AD SECUNDUM patet respon sio ex dictis.†

AD TERTIVM dicēdū, quod nihil fuit potentius, quam anima Christi absolute: nihil tamē prohibet aliquid fuisse potentius, quantum ad hunc effectum: sicut clavis ad perforandum. Et hoc di-

QVAEST. XIII.

sanitatem) vel malum, puta mortem, in firmitatem flagellaris, & huiusmodi, ad huiusmodi enim apprehensionem, sequitur naturaliter motus voluntatis solens bonum, vel nolens malum. Et tamen, ut dicitur, est superadditio ratione circumstantiarum (puta mori, propter bonum virtutis) se procedit.

1. dicitur q. i. 1.
2. dicitur q.
1. ar. 2. c. &
ep. 5. c. 223.

co secundum quod anima Christi consideratur secundum propriam naturam & uitutem.

ARTICVLVS III.

Vtrum Christus defectus corporales contraxerit.

AD TERTIVM sic proceditur. Videtur quod Christus defectus corporales contraxerit. Illud enim contrahere dicimus, quod simili cum natura ex origine trahimur, sed Christus simili cum natura humana defectus & infirmitates corporales per suam originalis traxit a matre, cuius caro huiusmodi defectib. subiacebat. ergo uidetur, quod hos defectus contraxerit.

T 2 Præ. Id, quod ex principiis natura catur, simili cum natura trahitur, & ita contrahitur: sed huiusmodi penalitates canticum ex principiis naturæ humanae. ergo eas Christus contraxit.

T 3 Præ. Secundum huiusmodi defectus Christus aliis hominibus similitur, ut dicitur Heb. 2. sed alii homines huiusmodi defectus contra huiusmodi defectus contrahunt. ergo uidetur quod etiam Christus huiusmodi defectus contraxerit.

SED CONTRA est, quod huiusmodi defectus contrahuntur ex peccato, secundum illud Rom. 5. Per unum hominem peccatum intravit in hunc mundum, & per peccatum mors: sed in Christo non habuit locum peccatum. ergo huiusmodi defectus Christus non contraxit.

RE S P O N. Dicendum, quod in uerbo contrahendi, intelligitur ordo effectus ad causam, ut scilicet illud dicatur contrahi, quod simili cum sua causa ex necessitate trahitur. Causa autem mortis & horum defectuum in humana natura est peccatum, quia per peccatum mors intravit in hunc mundum, ut dicitur Roma. 5. Et ideo illi propriè dicuntur hos defectus contrahere, qui ex debito peccati hos defectus incurunt. Christus autem hos defectus non habuit ex debito peccati: quia ut Augustinus dicit expensis illud Ioan. tertio. Qui de sursum uenit, super omnes est, de sursum uenit Christus, id est, de altitudine naturæ humanae, quam habuit ante peccatum primi hominum. Accepit enim naturam humana ab ipso peccato, in illa puritate, in qua erat in statu innocentiae, & simil modo potuisset assumere

¶ Super Questionis
quartaedecima. Ar-
ticulum tertium.

T Itulus totus co-
fuit in uerbo
contractionis.
Nihil n. aliud uenit
in dubium hic, ni
si an defectus corpo-
rales, qui in Christo
fuerunt, fuerint cor-
recti, an non fuerint co-
recti, sed alter habet.
¶ In corpore articu-
li unica est conclu-
sio responsiva quæsto:
Christus non con-
traxit defectus corpo-
rales, sed voluntarie suscepit. Proba-
tur quo ad primam
principalemque par-
tem, contractio ipso-
rat ordinis effectus ad

referuntur.
sen. d. 16. &
habetur in
gloriæ super
hac locum.

F humanam naturam absque defectibus. Sic igitur patet, quod Christus non contraxit hos defectus, quasi ex debito peccati eos sufficiens, sed ex propria uoluntate.

AD PRIMVM ergo dicendum, quod caro Virginis concepera fuit in originali peccato: & ideo hos defectus contraxit. sed Christus naturam ex Virgine assumpsit absque culpa. Et similiter potuisset natu ram assumere absque pena: sed voluit suscipere penam propter opus nostrum redemptoris impletum, ut dictum est. Et ideo habuit huiusmodi defectus, non contrahendo: sed uoluntarie assumens.

AD SECUNDVM Dicendum, quod causa mortis & aliorum corporalium defectuum in humana natura, est duplex. Vna quidem remota, quæ accipitur ex parte principiorum materialium humani corporis, in quantum est ex contrariis compositum: sed hac causa impediens per originalem institutionem. Et ideo proxima causa mortis & aliorum defectuum, est peccatum: per quod subtrahita est originalis iustitia. Et propter hoc, quia Christus fuit sine peccato, dicitur non contraxisse huiusmodi defectus, sed uoluntarie assumisse.

AD TERTIVM Dicendum, Christus in huiusmodi defectibus, assimilatus est aliis hominibus, quantum ad qualitatem defectuum non autem quantum ad causam. Et ideo Christus non contraxit huiusmodi defectus, sicut alii.

I

ARTICVLVS IIII.

Vtrum Christus omnes defectus corporales hominem assumere debuerit.

AD QVARTVM sic proceditur. Videtur, quod Christus omnes defectus corporales hominum assumere debuerit. Dicit enim Damascenus. Quod est inassumptibile, est incurabile: sed Christus uenerat omnes defectus nostros curare: ergo omnes defectus nostros assumere debuit.

T 2 Præterea. Dicitur est, quod ad hoc, quod Christus pro nobis satisfaceret, debuit habere habitus perfectius in anima & defectus in corpore: sed Christus ex parte animæ assumpsit plenitudinem omnis gratiæ: ergo ex parte corporis debuit assumere omnes defectus.

¶ Præterea. Inter omnes defectus corporales pre-

ARTIC. III. ET IIII.

causam, ergo illi proprie dicunt contra-here defectus mortis, &c. qui ex debito peccati hos defectus incurunt, ergo Christus hos defectus non contrahit. Antecedens probatur: quia contra-here est simili trahere, effectum, scilicet cum ei sua. Prima consequentia probatur, quia ea mortis & horum de festum in humana natura est peccatum. Probatur ex auctoritate, ut dictum est. Per peccatum mors, &c. Secunda uero coclusio probatur, quia Christus non habuit hos defectus ex debito peccati. Probatur ex auctoritate Augustini. Vtima pars conclusio probatur, quia potuisse, si uoluisse Christus assumere absque culpa.

¶ In responsive ad secundum nota autem in theologia theologicæ log. cum dicit causam proximam mortis esse peccatum, remotam aut compositionem ex contrariis. Formaliter siquidem loquitur, ubi omnino theologica est materia, quia ista ista.

¶ Super quesit. quarto-decima articulum quartum.

T Itulus, consistit in unicentralitate defectuum huminorum corporalium, an. Iomnes assunt a Christo fuerit conueniens.

In corpore una est conclusio responsive quesito. Non fuit conueniens, ut Christus assumeret omnes defectus seu infirmities humanas. Prohibit. Christus alius sumpsit defectus humanos, & satisfaciendum pro peccato humana natura, ergo illos tantum & defectus assumeret, qui conuenient ex peccato communis totius humanae naturae, nec tamē repugnat perfectioni scientie & gratiae. ergo non fuit conueniens ut omnes

omnes defectus seu infirmitates humanae assumeret. Antecedens pater. Et prima consequentia; quod ad primam partem, reliquias clara. Quo ad secundam vero probatur, quia ad satisfaciendum pro peccato humanae naturae, requiritur satisfactor perfectus in scientia, scientia, & gratia. Secunda autem, quia defectus sunt trifaria:

iectus fuit tristitia;
quidam repugnau-
tis perfectioni scien-
tiae, virginitatis;
vel gracie, ut prona-
ctus ad malum & dis-
ficiens ad bonum:
quidam particula-
res, ut varii morbi;
quidam communes
cum humanae na-
turali famis, sitis, fa-
ngio, mors etc.
Vix nota tria. Pri-
mo, quod quia ra-
tionalis vita

R E S P O N S U M . Dicendum, quod si-
c ut dictum est, * Christus defec-
tus humanos assumpsit, ad fa-
tis faciendum pro peccato hu-
mane naturae: ad quod require-
batur, quod haberet perfectionem
scientiae & gratiae in anima. Illos
ergo defectus Christus assume-
re debuit, qui consequuntur ex
peccato communii totius naturae,
nec in repugnanti perfec-
tione scientiae gratiae. Sic igitur non
fuit conueniens, ut oes defectus
seu infirmitates humanas assu-
meret: sunt n. quidam defectus,
qui repugnant perfectioni scientiae
& gratiae: sicut ignorantia, prona-
tas ad malum, & difficultas ad bo-
num. Quidam autem defectus sunt,
qui non consequuntur coiter to-
tam humanam naturam, pp pec-
catum primi parentis, sed caulan-
tur in aliquibus hominibus ex qui-
busdam particularibus causis: si-
c ut lepra, & morbus caducus, &
alia huiusmodi. Qui quidem de-
fectus, qnq; caulantur ex culpa-
hominum, puta, ex inordinato viatu
qnq; aut ex defectu virtutis for-
mativae: quorum neutrum con-
uenit Christo, quia & caro cuius-
de Spiritu sancto concepta est, quod
est infinita sapientia & virtus.

Et si quis obiecere posset quod possit esse aliquis horum defectus, ex terra causa puta, ex celo vel concursu elementi alios, sciat omnes humi modi concursus causati morbi specialis, nihil aliud esse quam defectum principii: concurrens enim causa impedit principia in natura perfectione actionibus vel passionibus suis, et ideo recutitur humi modi causa ad defectum virtutis formatae, etiam postquam in littera.

Tertio, quo. **Auctor** doctrinam suam conformem **Damasco** non ostendens, confirmat simul, & exponit illum.
Sed refat hic dubium, quo pacto liquerit, **vbi** de defectibus corporis agitur, ignorantiam inter defectus communes computarum, **confer** ignoraniam esse defectum animae.
Ad hoc **propositum**, **discrepantia** in **Opere** **Quinti**

¶ Ad hoc dicitur, quod **Auctor** licet tractet de defectibus corporis, inferni tamen universitatem doctrinam de defectibus humanis qui non debuerint assumi a Christo, ut ex universali regula habeatur distinctio inter defectus etiam corporis, qui debuerunt vel non debuerint assumi. Et hoc propter prorogationem ad malum & difficultatem boni, quoniam alia est lex in membris humanis & pugnanti legi mentis, secundum quam prius fuit iustus homines ad **salvum** & non propter voluntatem boni hic

agimus, id autem quod de ignorantia admisetur, exempli gratia positum est.

Sed quia hæc responsio dicta secundum eundem contextum separat, dum ignorantiam ut exemplum, primitatem vero ad malum, & difficultatem ad bonum vere interpretatur, altera di-

errare & deficere non potens, &
ipse nihil inordinatum in regimine
sua uitae exercuit. Sunt autem
tertiū defectus, quod in oībus hoībus
cōiter inueniuntur, ex peccato pri-
mi parētis: sicut mors, famē, si-
tis, & alia hūmōi, & hos defectus
oīs Chrs suscepit, quos vocat
Dam. * naturales & indetrahibilis
les passiones: naturales quidē, qā
consequuntur cōiter totā natu-
ram humanā: indetrahibilis au-
tem, quia defectum scientia, &
gratia non important.

AD PRIMVM ergo dicendū, φ
oēs particulares defectus hoīm,
caufantur ex corruptibilitate &
passibiliitate corporis, superaddi-
tis quibusdā particularibus cau-
fis. Et ideo cum Ch̄s curauerit
passibilitatē & corruptibilitatē
corporis nostri , per hoc φ am-
assumplit, ex consequenti om-
nies alios defectus curauit.

AD SECUNDVM dicendum, q
plenitudo o is gratia  & scientia,
a  Christi f m se debebatur ex
hoc ipso, q crata uerbo Dei al-
sumpta, & i  absolute o em ple-
nitudine sapiet a & gratia  Chri-
stus assumpt ; sed defectus no-
stros dispensariue assumpt , vt
pro peccato nostro satisfaceret,
non quia ei f m se c pocenteret, &
i  non oportuit, q o es assume-
ret, sed solum illos, qui sufficie-
bant ad, satisfaciendum pro
peccato totius humanae na-
ture.

AD TERTIVM dicendum, q
mors in omnes homines deuen-
nit ex peccato primi parentis: no
autem quidam alii defectus, li-
cet sint morte minores. Vnde
non est similis ratio.

dictis. Et ideo inter defectus corporis, hoc est te tenetes ex parte corporis, computata est hoc in loco ignorantia.

En reponit ad secundum pericopiter vide, quod anima Christi secundum se debet plenius omnis gratia & scientia ex hoc ipso quod erat a se ipso enim hoc sumptum ex Ioh. i. Vidimus eum plenum gratia & veritatis, quasi Unigenitus a Patre. Et docemur ex hoc non solum differenti intentam in litera et scientiam ac gratiam, & defectus, quod illae debebant anima Christi secundum id, hoc est ab proprietate perfectionis, ita uero solum propter aliud, hoc est satisfactionem & exemplaritatem &c. sed etiam quod non sunt duo miracula, gratia & uirtus, & gratia virtutum in anima Christi; sed sicut in naturalibus generans dat una gen ratione formam & consequentia ad formam, ita in mystico incarnationis afflumente dat gratiam & scientiam intenditum, ut consequentia assumptionis, & propterea scilicet debet uir genito concomitare formam, debito naturali, ita debeatur affinitas animae plenius gratiae & scientiae, debito quasi naturali, seu connaturalis ordinis. Connaturalis quippe est affinitas animae plenitudinis gratiae & scientiae.

Telesia Thorne

I Super